

størst mulige Frihed for Bedrager, thi Charlataner ere Bedrager; den, der giver sig ud for Noget, som han ikke er, eller for at forstaae Noget, som han er sig bevidst ikke at forstaae sig paa, men som han stoler paa, at den, til hvem han tilbyder sin Tjeneste, ikke er istand til at vurdere, er en Bedrager ligesaa godt som den, der maaler, signer og viser igjen, og ligesaa godt som en hvilkensomhelst anden Klasse af Bedrager. Det Slags Næringsfrihed vil jeg, som sagt, ganske vist ikke være Talsmand for, og jeg maa stemme imod ethvert Lovforslag, som vil aabne en altsor stor Frihed for det Slags Næringsveie. — Men det er jo heller ikke navnlig af Hensyn til Næringsfriheden og særligt en saadan Næringsfrihed, at der har reist sig Stemmer for Lovudkastet her i Salen; det er meget mere en anden, eller rettere sagt to andre Betragtninger, som derved have gjort sig gjældende. Den ene Betragtning er den, at man troer, at det vil være det bedste Middel til at ophæve alt Quaksalveri, at man giver det fuldkomment frit. Dette er imidlertid en Gissning, som de Herrer gribe ud af Luften, men derimod virkelig ikke ud af det praktiske Livs Erfaringer. Det undrer mig endog, at man er fremkommen med et saadant Forsvar for Lovudkastet, efterat man har seet Virkningerne af en lignende Frihed paa andre Steder, f. Ex. i England, og medens man hver Dag kan see Virkningerne af den hos os stedfindende fuldkomne Frihed til at annoncere og sælge alle mulige undervirkende Midler, f. Ex. til at frembringe Haar paa Skalbedes Hoveder og til at forskjønne alle de Skjønne, eller til at curere alle mulige Sygdomme ved en og samme Slags Piller eller Draaber eller Sundhedsextracter af alle mulige Ting. Dette er jo Noget, der er fuldkomment frit; der er ingen Lov, der forhindrer Folk i alt dette, eller som forfølger Noget derfor, medmindre det kan godtgjøres, at et enkelt Middel er ligefrem skadeligt. Men ikke desto mindre flourer Saadant paa det Allerfortræffeligste, og vi see jo, at der oprettes

store Fabriker for Tilberedelsen af den Slags Ting, der holdes i Gang ene og alene ved de utallige Annoncer, der kastes ud i Verden med Attester fra Alverdens saakaldte Læger og fra Alverdens ansete og fornemme Folk. Naar man, mine Herrer, troer, at man vil tilintetgjøre eller tilbagetrænge Quaksalveriet derved, at man giver det fuldkomment frit, da er dette derfor den allerforsærdeligste Illusion, og jeg begriber ikke, hvorfra man har faaet den. — Men der er dernæst en anden Betragtning, som ligeledes er bleven gjort gjældende til Fordeel for Lovudkastet af et æret Medlem for Kjøbenhavn her i min Nærhed (Madvig). Han meente nemlig, at det var umuligt at gennemføre den nu bestaaende Quaksalverilov, at det var umuligt at forhindre Misbrug, der strede imod den, og at det var urigtigt at fastholde den, naar den ikke kunde opretholdes. Derom har det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) egentlig allerede, troer jeg, sagt det Fornødne. Det vilde see sørgeligt og forsærdeligt ud, om man skulde ophæve enhver Lov, der blev overtraadt, og det vilde derhos være overordentligt sørgeligt, dersom den moralske Tilstand i Samfundet skulde være en saadan, at det var den overveiende Virkning af en Lov, at Folk søgte sig æggede til at gjøre det, som den forbød, netop fordi det var forbudt, og dersom der ikke skulde være flere, som havde saa megen Respekt for Loven, at de lode være at gjøre det, just fordi det var forbudt. Jeg maa som dansk Mand virkelig protestere imod, at man betragter mit Fædrelands moralske Tilstand saaledes. Man vil maastee sige, at der er mange Love, som nok overtrædes, men hvor den almindelige Mening og den almindelige Opinion hos Befolkningen dog udtaler sig imod Overtrædelsen, saa at Loven har en Støtte i Opinionen, men at dette derimod ikke er Tilfældet med en saadan Lov som Quaksalveriloven. Jeg troer nu vel, at det er høist urigtigt, naar man vil sige, at Quaksalveriloven ikke har en Støtte og det en meget stærk Støtte hos den indsigtsfulde